

Kniha Daniel – číslo štyridsať

Pavol

Jeff Pippenger

2024-01-04

Prvá kapitola Daniela, keď sa prekryje so štvrtou kapitolou Daniela, predstavuje dejiny prvého a druhého anjela od roku 1798 do roku 1844. V týchto dejinách bola kniha Daniel odpečatená a časťou, ktorá bola odpečatená, boli siedma, ôsma a deviata kapitola. „Riadok za riadkom“ prvá, štvrtá a potom siedma až deviata kapitola znázorňujú dejiny milleritského hnutia prvého anjela.

V týchto dejinách (1798 až 1844) boli ustanovené základné pravdy adventizmu a tieto pravdy boli napokon znázornené na pionierskej karte z roku 1843. Na karte je Nebukadnesárov obraz z druhej kapitoly Daniela. Na karte sú videnia Daniela 7 a 8. Je tam znázornená „každodenná“ z ôsmej kapitoly, rovnako ako aj „sedem časov“ z 3. Mojžišovej 26. Tri beda islamu, ako sú predstavené v deviatej kapitole Zjavenia, sú tam tiež. Boh opakovane vopred varoval, že tieto základné pravdy budú napadnuté.

„Nech tí, ktorí stoja ako Boží strážcovia na múroch Siona, sú mužmi, ktorí dokážu vidieť nebezpečenstvá skôr než ľud — mužmi, ktorí dokážu rozlišovať medzi pravdou a bludom, spravodlivosťou a nepravosťou.

„Prišlo varovanie: Nesmie sa dovoliť, aby sa vkradlo čokoľvek, čo by narušilo základ viery, na ktorom stavíme už od času, keď prišlo posolstvo v rokoch 1842, 1843 a 1844. Bola som v tomto posolstve a odvtedy stojím pred svetom verná svetlu, ktoré nám Boh dal. Nemienime zísť nohami z plošiny, na ktorú boli postavené, keď sme deň čo deň hľadali Pána v úprimnej modlitbe a hľadali svetlo. Myslíte si, že by som sa mohla vzdať svetla, ktoré mi Boh dal? Má byť ako Skala vekov. Vedie ma odvtedy, čo mi bolo dané.“ Review and Herald, 14. apríla 1903.

Dielo muža s kefou na smeti, ktoré má byť vykonané za účasti Božieho ľudu posledných dní, je znázornené aj u Izaiáša, keď označuje ľud posledných dní a dielo, ku ktorému sú povolaní, lebo základy boli určené na to, aby pred príchodom posledných dní boli pochované pod bludom.

A tí, ktorí budú z teba, vystavajú dávne spustošeniny; pozdvihneš základy mnohých pokolení; a budú ťa volať: Opravovateľ trhlín, Obnoviteľ ciest na bývanie. Izaiáš 58,12.

„Staré spustošené miesta“ sa vzťahujú na doktrínálne pravdy spojené s dvoma pustošiacimi mocnosťami pohanstva a pápežstva. Skutočnosť, že po dvoch pustošiacich mocnostiach pohanstva nasledovalo pápežstvo, tvorila rámec každej prorockej predpovede, ktorú William Miller predkladal.

A vystavajú dávne spustošeniny, pozdvihnú bývalé spustnuté miesta a opravia spustošené mestá, spustošeniny mnohých pokolení. Izaiáš 61:4.

Štruktúra proroctva, ktorá je predstavená ako rámec, je dejinami a vzťahom týchto dvoch mocností. Obnoviť „chodníky, po ktorých sa má bývať“, znamená obnovu Millerovho rámca, ktorý bol v jeho sne znázornený dielom muža s kefou na odstraňovanie nečistoty. Izaiáš použil znázornenie dejín Ezdráša a tých, ktorí sa vrátili z Babylonu a opravili Jeruzalem, aby poukázal na obnovu dávnych spustnutí.

Od dní našich otcov až po dnešný deň sme sa nachádzali vo veľkom previnení; a pre naše neprávosti sme boli my, naši králi i naši kňazi vydaní do rúk kráľov krajín, meču, zajatiu, plieneniu a zahanbeniu tváre, ako je tomu dnes. A teraz sa na krátky čas prejavila milosť od Hospodina, nášho Boha, že nám ponechal pozostatok zachránených a dal nám kolík na svojom svätom mieste, aby náš Boh rozjasnil naše oči a dal nám trochu oživenia v našom otroctve. Lebo boli sme otrokmi; ale náš Boh nás neopustil v našom otroctve, no preukázal nám milosť pred očami perzských kráľov, aby nám dal oživenie, aby pozdvihol dom nášho Boha a opravil jeho spustošeniny a aby nám dal múr v Judsku a v Jeruzaleme. Ezdráš 9:7–9.

Ezdráš a tí, ktorí opravovali Jeruzalem, predstavujú „ostatok“, ktorý je obnovovateľom ciest, po ktorých možno prebývať, a sú to tí, ktorí vykonávajú toto dielo v kontexte modlitby podľa dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika, na ktorú Ezdráš odkazuje slovami: „od dní našich otcov až do tohto dňa sme vo veľkom previnení; a pre naše neprávosti sme boli my, naši králi i naši kňazi vydaní do rúk kráľov týchto krajín, pod meč, do zajatia, na lúpež a na potupu tváre.“ „Dňom“, o ktorom hovorí, je ten „deň“, v ktorom „ostatok“ posledných dní obnovuje cesty, po ktorých možno prebývať.

Ezrov ostatok sú dvaja svedkovia, ktorí sú vzkriesení na konci troch a pol dňa a naplňajú modlitbu z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika, ako ju v deviatej kapitole znázorňuje Daniel. Keď sa Ezdráš a jeho spolupracovníci vrátili z vyhnanstva a znovu vybudovali Jeruzalem, predobrazovali dielo obnovy Millerových klenotov, čo je dielom obnovy základných právd Millera. Z tohto dôvodu je nevyhnutné rozumieť rámcu Millerovho diela.

„Apoštoli stavali na pevnom základe, na Skale vekov. K tomuto základu prinášali kamene, ktoré vytesali zo sveta. Stavitelia nepracovali bez prekážok. Ich dielo bolo nadmieru sťažené odporom nepriateľov Krista. Museli zápasiť proti fanatizmu, predsudkom a nenávisti tých, ktorí stavali na falošnom základe. Mnohých, ktorí pracovali ako stavitelia cirkvi, možno prirovnať k staviteľom múru za dní Nehemiášových, o ktorých je napísané: ‚Tí, čo stavali na múre, aj tí, čo nosili bremená, i tí, čo nakladali, každý jednou rukou pracoval na diele a druhou rukou držal zbraň.‘ Nehemiáš 4:17.“ Skutky apoštolov, 596.

V oboch úsekoch Izaiáša ide o dielo pozdvihnúť základy a spustošenia mnohých pokolení. Izaiáš označuje duchovné dielo, ktoré bolo znázornené doslovným dielom. Základy mali byť strážené, no namiesto toho boli napokon úplne prikryté falošným základom z podvrhnutých drahokamov. Tí, ktorých Izaiáš označuje, obnovujú základné pravdy milleritov, nie doslovné tehly a kamene. Symbolom týchto právd je Millerov rámec dvoch pustošiacich mocností, ktoré pošliapavali svätyňu a zástup počas „sedem časov“.

Toto dielo obnovy je znázornené ako pozdvihnutie „základov“ a „spustnutí mnohých pokolení“ a predstavuje prorocké dielo obnovovania základných právd prostredníctvom metodológie, ktorá prináša prorockú líniu za prorockou líniou, tu trochu a tam trochu. Dielo znovuzriadenia základov a spustnutí je dielom predkladania a obhajovania pôvodných právd znázornených na pionierskych mapách z rokov 1843 a 1850, ktoré sú dvoma tabuľami druhej kapitoly Habakuka. A toto dielo sa uskutočňuje metodológiou neskorého dažďa „riadok za riadkom“. Je to dielo návratu k starodávnym chodníkom Jeremiáša v zápase s tými, ktorí si želajú udržiavať falošný základ, znázornený falošnými klenotmi z Millerovho sna.

„Nepriateľ sa usiluje odvrátiť mysle našich bratov a sestier od diela prípravy ľudu, ktorý má obstáť v týchto posledných dňoch. Jeho sofizmy sú zamerané na to, aby odvádzali mysle od nebezpečenstiev a povinností tejto doby. Za nič pokladajú svetlo, ktoré Kristus prišiel z neba dať Jánovi pre svoj ľud. Učia, že udalosti, ktoré sú bezprostredne pred nami, nie sú natoľko dôležité, aby si vyžadovali osobitnú pozornosť. Zbavujú účinnosti pravdu nebeského pôvodu a ľud Boží okrádajú o jeho minulú skúsenosť, pričom mu namiesto nej dávajú falošnú vedu.

„Takto hovorí Hospodin: Stojte na cestách a hľadajte, pýtajte sa na dávne chodníky, kde je dobrá cesta, a chodte po nej.“ Jeremiáš 6,16.

„Nech sa nikto nesnaží vytrhnúť základy našej viery — základy, ktoré boli položené na začiatku nášho diela modlitebným štúdiom Slova a zjavením. Na týchto základoch stavíme už posledných päťdesiat rokov. Ľudia sa môžu domnievať, že našli novú cestu a že môžu položiť pevnejší základ než ten, ktorý už bol položený. To je však veľký klam. Lebo iný základ nemôže nikto položiť okrem toho, ktorý už bol položený.“

„V minulosti sa mnohí podujali budovať novú vieru a ustanovovať nové zásady. Ale ako dlho obstála ich stavba? Čoskoro padla, lebo nebola založená na Skale.

„Či sa prví učenici nemuseli stretnúť s výrokmi ľudí? Či nemuseli počúvať falošné teórie a potom, keď urobili všetko, obstáť pevne a hovoriť: ‚Nikto nemôže položiť iný základ okrem toho, ktorý je už položený.‘ 1. Korint'anom 3:11.

„Preto máme pevne zachovať počiatok svojej dôvery až do konca. Boh a Kristus poslali tomuto ľudu slová moci, ktoré ho bod po bode vyvádzali zo sveta do jasného svetla prítomnej pravdy. So perami dotknutými svätým ohňom Boží služobníci hlásali posolstvo. Božský výrok spečatil pravosť hlásanej pravdy.“ Testimonies, zväzok 8, 296, 297.

„Dielo prípravy ľudu, aby obstál v posledných dňoch,“ je dielom spojeným s dvoma proroctvami Ezechiela v tridsiatej siedmej kapitole. Posolstvo je prednesené Izaiášovým hlasom na púšti a prvé Ezechielovo posolstvo zhromažďuje tých, ktorí boli tri a pol dňa mŕtvi na ulici mesta Sodomy a Egypta. Potom rozpoznavajú, že sa nachádzali v Matúšovom čase meškania z podobenstva o desiatich pannách. Následne počujú výzvu danú Jeremiášovi, aby oddelil drahocenné od ničomného, ak sa chcú navrátiť. Uznávajú tiež Danielovu modlitbu v deviatej kapitole ako prítomnú pravdu. Preto ak a keď sa rozhodnú navrátiť prijatím a splnením podmienok evanjelia, potom prijímajú druhé Ezechielovo posolstvo a postavajú sa na nohy ako veľké vojsko.

„Dielo prípravy ľudu, aby obstál v posledných dňoch,“ sa uskutočňuje prostredníctvom metodológie neskorého dažďa „riadok za riadkom“. Toto dielo zahŕňa obnovu milleritských pravd, ktoré sú znázornené na priekopníckych tabuľkách z rokov 1843 a 1850. Tieto dve tabuľky sú dvoma Habakukovými tabuľkami a majú byť položené jedna na druhú (riadok za riadkom), a tým tieto dve tabuľky predstavujú základné pravdy, ktoré majú byť v posledných dňoch obnovené mužom so štetcom na prach.

Keď sa spoja, riadok na riadok, odhaľujú chybu na mape z roku 1843, ktorá bola následne opravená na mape z roku 1850. Keď sa posudzujú ako jedna tabuľa (riadok na riadok), potom predstavujú tak skúsenosť Božieho ľudu, ako aj skryté dejiny siedmich hromov, lebo spoločne znázorňujú prvé sklamanie, čas meškania, polnočné volanie, 22. október 1844 a veľké sklamanie.

Sú to prvé sklamanie, Polnočný výkrik a veľké sklamanie, čo tvorí skryté dejiny siedmich hromov. Je to štruktúra pravdy, lebo pravda je založená na tom, že prvé a posledné písmeno hebrejského slova „pravda“ sú totožné, tak ako aj prvé a posledné sklamanie týchto dejín. Prostredné, trinásť písmeno je symbolom vzbury, ako to predstavujú tí, ktorí odmietajú posolstvo Polnočného výkriku. Keď sa obe tabuľky spoja, poskytujú dvoch svedkov prorockým pravdám milleritov, ktoré majú byť obnovené mužom s kefou na prach, ale zároveň tiež označujú skúsenosť, ktorá je predobrazom skúsenosti sto štyridsaťštyritisíc.

Tí, ktorí boli povolaní byť zástavou (stoštyridsaťštyri tisíc), boli 18. júla 2020 postavení pred svoje prvé sklamanie a potom v júli 2023 im bolo predložené posolstvo hlasu volajúceho na púšti. Tento hlas ich volal, aby sa vrátili.

Práve v tomto bode skrytých dejín siedmich hromov sa prejaví vzburá, lebo ďalším orientačným bodom je chvíľa, keď muž s kefou na prach pozbiera klenoty a vloží ich do skrinky. Potom zažijaria desaťnásobne jasnejšie. V tom bode bol Miller prebudený. Keď sa panny (Miller) prebudia, je už neskoro. Obnova spustošení mnohých pokolení je dielom, na ktorom sa musia podieľať dvaja svedkovia. Toto dielo sa teraz uskutočňuje.

Rámec prorociet Williama Millera, znázornený videním pri rieke Ulai, v Danielových kapitolách sedem, osem a deväť, pozostával z dvoch pustošiacich mocností: pohanstva a pápežstva; a rámec pre Future for America tvorí pohanstvo (drak), po ktorom nasleduje pápežstvo (šelma) a odpadlícky protestantizmus (falošný prorok). Kľúčom, ktorý ustanovuje oba rámce, sú spisy apoštola Pavla. Apoštol Pavol bol prorockým hlasom, ktorý spájal staroveký Izrael s duchovným Izraelom. Pred svojím obrátením sa Pavol volal Saul, čo znamená „vybraný“ alebo „ustanovený“.

Pavol bol vyvolený (zvolený), aby bol apoštolom pohanov, a bol vyvolený okrem iného pre svoje porozumenie Starému zákonu. Keďže napísal väčšinu Nového zákona, niet medzi autormi Nového zákona nikoho iného, kto by mal také porozumenie Starému zákonu ako Pavol. Bol vyvolený, aby viedol pri predkladaní evanjelia pohanom, ale bol tiež vyvolený, aby ustanovil vzťah medzi prorockými dejinami Starého zákona a prorockými dejinami, ktoré nasledovali po časovom období kríža. Bez Pavlovho svedectva by prorocké porozumenie milleritov a hnutia Future for America vôbec neexistovalo. Práve v tých dejinách, v ktorých bol doslovný Izrael prepustený ako Boží vyvolený ľud, bol Pavol vyvolený, aby ukázal, že tento staroveký Izrael, hoci bol vtedy rozvedený

s Bohom, bol symbolom prorockých dejín duchovného Izraela. Nevyhnutné prorocké pravidlá pre hnutia prvého a tretieho anjela sú založené predovšetkým na spisoch apoštola Pavla.

Z tohto dôvodu budeme uvažovať o niektorých prorockých zásadách, ktoré Pavol označuje a ktoré ovplyvnili poslanstvo milleritov, zasadené do rámca dvoch pustošiacich mocností; a pritom budeme zároveň uvažovať aj o tom, ako tieto zásady pôsobia na rámec troch pustošiacich mocností.

Nechcem však, bratia, aby ste nevedeli, že naši všetci otcovia boli pod oblakom a všetci prešli cez more; a všetci boli pokrstení v Mojžiša v oblaku a v mori; a všetci jedli ten istý duchovný pokrm; a všetci pili ten istý duchovný nápoj, lebo pili z duchovnej Skaly, ktorá ich sprevádzala; a tou Skalou bol Kristus. Ale vo väčšine z nich nemal Boh zaľúbenie, lebo boli pobití na púšti. A toto sa stalo nám za príklady, aby sme nežiadali po zlých veciach, ako aj oni žiadali. Ani sa nestávajúte modloslužobníkmi ako niektorí z nich; ako je napísané: Ľud sa posadil, aby jedol a pil, a vstali, aby sa hrali. Ani nesmilnime, ako niektorí z nich smilnili, a padlo ich za jeden deň dvadsaťtri tisíc. Ani nepokúšajme Krista, ako ho niektorí z nich pokúšali, a boli zahubení hadmi. Ani nerepcite, ako aj niektorí z nich reptali, a boli zahubení od zhubcu. A toto všetko sa im dialo ako príklady, a bolo to napísané na naše napomenutie, ku ktorým prišli konce vekov. 1. Korint'anom 10:1–10.

V desiatich krátkych veršoch Pavol uvádza, že obrad krstu bol predobrazovaný pri prechode cez Červené more, že Skala, ktorá sprevádzala staroveký Izrael, bola „duchovná Skala“ a že tou Skalou bol Kristus. Uvádza, že staroveký Izrael bol príkladom pre tých, ktorí žijú v posledných dňoch. Tento úsek je varovaním a zároveň je predmetom sporu medzi tými, ktorí zastávajú pravdu, a tými, ktorí sa stavajú proti pravde. Adventistickí teológovia učia, že Pavol jednoducho poukazoval na to, že dejiny starovekého Izraela znázorňovali mravné ponaučenia, ktoré mali pochopiť tí, čo žijú v posledných dňoch, no trvajú na tom, že Pavol nehovoril o tom, že dejiny doslovného Izraela sa majú v skutočnosti zopakovať v duchovnom Izraeli. Sestra Whiteová často používa tento úsek na potvrdenie presne toho, čo Pavol mal na mysli.

„Každý zo starodávnych prorokov hovoril menej pre svoju vlastnú dobu než pre našu, takže ich prorokovanie má platnosť pre nás. ‚A toto všetko sa im prihodilo ako príklady a bolo to napísané na napomenutie nám, ku ktorým prišli konce vekov.‘ 1 Korint'anom 10:11. ‚Nie sebe, ale nám slúžili tým, čo vám teraz zvestovali tí, ktorí vám v Duchu Svätom zoslanom z neba kázali evanjelium; po týchto veciach túžia anjeli nazerať.‘ 1 Petra 1:12....“

„Biblia zhromaždila a spojila svoje poklady pre túto poslednú generáciu. Všetky veľké udalosti a vážne deje starozmluvných dejín sa opakovali a opakujú v cirkvi v týchto posledných dňoch.“ Selected Messages, kniha 3, 338, 339.

„veľké udalosti a slávnostné deje starozmluvných dejín sa opakovali a opakujú v cirkvi v týchto posledných dňoch“ — takto sestra Whiteová zhŕňa Pavlov význam v týchto veršoch. V snahe podkopať Pavlovo určenie starovekého Izraela ako symbolického znázornenia dejín doslovného Izraela vniesol satan proti tomuto prorockému princípu dva hlavné útoky. Prvým, ktorý som už spomenul, je tvrdenie, že Pavol len poukazoval na to, že tieto dejiny predstavovali mravné ponaučenia. Toto falošné učenie je polopравdou, a polopравda vôbec nie je pravdou. Je pravda, že

mravné ponaučenia, ktoré možno odvodiť z dejín starovekého Izraela, sú na úžitok tým, ktorí žijú v posledných dňoch; keď sa to však používa na popretie toho, že tieto dejiny sú zároveň aj znázornením udalostí, ktoré sa budú opakovať, stáva sa z toho polopravda, ktorá je zámerne navrhnutá tak, aby poprela pravdu.

„Pred Božím ľudom teraz stojí požehnanie alebo kliatba — požehnanie, ak vyjde zo sveta, oddelí sa a bude kráčať cestou pokornej poslušnosti; a kliatba, ak sa spojí s modlármi, ktorí pošliapávajú vznešené nároky neba. Hriechy a nepravosti vzpurného Izraela sú zaznamenané a tento obraz je nám predložený ako výstraha, že ak budeme napodobňovať ich príklad prestúpenia a odídeme od Boha, padneme rovnako isto, ako padli oni. „A toto všetko sa im dialo ako predobrazy a bolo to napísané na napomenutie nám, ku ktorým prišiel koniec vekov.“ Testimonies, zväzok 1, 609.

Jedna pravda sa nesmie používať na popretie inej pravdy, lebo keď sa tak deje, mení pravdu Božiu na lož.

„Jedno Spasiteľovo vyjadrenie sa nesmie vykladať tak, aby rušilo iné.“ The Great Controversy, 371.

Učenie, že dejiny starovekého Izraela predstavujú iba mravné ponaučenia, adventistickí teológovia často používajú na ničenie Božieho prorockého Slova a je to jedna z poloprávd, ktorá je zahrnutá do zmesi bájak pripravenej s cieľom oklamať Boží ľud, aby prijal lož; a lož, ktorú prijíma, je označená v spisoch apoštola Pavla.

Druhý hlavný útok proti zásade, že dejiny starovekého Izraela znázorňujú dejiny novodobého Izraela, vymysleli jezuiti v období protireformácie a spočíva v tom, že súhlasia s myšlienkou, že dejiny starovekého Izraela sa opakujú. Jezuitská lož spočíva v tom, že dejiny sa opakujú doslovne, nie duchovne. Táto lož bola vymyslená ako prostriedok na zabránenie pochopeniu, že rímsky pápež je antikristom biblického proroctva, lebo toto učenie síce pripúšťa pravdu, že v posledných dňoch existuje antikrist, no tvrdí, že antikrist je znázornený doslovnou mocou, nie duchovnou mocou. Smilnica zo Zjavenia sedemnástej kapitoly, ktorá má na čele napísané tajomstvo Babylon, by potom bola smilnicou, ktorá povstáva v doslovej krajine Babylon, ktorou je dnes Irak.

„Tí, ktorí sa stanú zmätenými vo svojom chápaní slova a ktorí nedokážu rozpoznať význam antikrista, sa iste postavia na stranu antikrista.“ Kress Collection, 105.

Pápež je doslovná osoba, predstavujúca doslovnú mocnosť (Katolícku cirkev), avšak on i jeho organizácia boli prorocky označení doslovným Babylonom a môžu byť správne stotožnení iba vtedy, keď je téma antikrista predložená ako duchovné naplnenie doslovného predobrazu. Pavol označil doslovný Izrael za obraz duchovného Izraela, no nešlo o novú prorockú pravdu, ktorú by predložil, lebo jeho chápanie sa všeobecne zakladalo na Starom zákone, a práve tam je jeho svedectvo zakotvené.

Takto hovorí Hospodin, Kráľ Izraela a jeho Vykupiteľ, Hospodin zástupcov: Ja som prvý a ja som posledný, a okrem mňa niet Boha. A kto ako ja zavolá, oznámi to a usporiada to predomnou, odkedy som ustanovil pradávny ľud? A veci, ktoré prichádzajú a ktoré ešte len prídu,

nech im oznámia. Nebojte sa a nestrachujte sa; či som ti to neoznámil už od onoho času a nevyhlásil? Vy ste mojimi svedkami. Či je nejaký Boh okrem mňa? Veru, niet iného Boha; nepoznám nijakého. Izaiáš 44:6–8.

Máme byť Kristovými svedkami, ako bol aj Pavol, že Alfa a Omega ustanovil nielen staroveký Izrael, ale všetok biblický staroveký ľud ako symboly, aby ukázal „veci, ktoré prichádzajú“ na tých, čo žijú v posledných dňoch. Pavol bol znalcom Starej zmluvy a bol vzbudený, aby sa stal prorockým spojovacím článkom medzi obdobím doslovného a duchovného Izraela. Boli to jeho spisy, ktoré viedli tých, čo porozumeli nárastu poznania v čase konca v roku 1798, a tiež v roku 1989.

Staroveký doslovný Babylon, starovekí synovia východu, staroveký Egypt, staroveké Grécko a staroveká Médsko-perzská ríša sú symbolmi duchovných mocností na konci sveta. Staroveké symboly sú doslovným, ktoré predchádza a predstavuje duchovné, ktoré nasleduje. Pavol ide až tak ďaleko, že stotožňuje doslovného Adama ako symbol duchovného Adama (ktorým je Kristus).

A tak je napísané: Prvý človek Adam sa stal živou dušou; posledný Adam oživujúcim duchom. Ale nie je najprv to, čo je duchovné, ale to, čo je prirodzené; potom to, čo je duchovné. Prvý človek je zo zeme, zemský; druhý človek je Pán z neba. Aký je ten zemský, takí sú aj zemskí; a aký je ten nebeský, takí sú aj nebeskí. A ako sme niesli obraz zemského, tak budeme niesť aj obraz nebeského. 1. Korint'anom 15:45–49.

Pavol tu učí niektoré veľmi hlboké lekcie týkajúce sa prvého a posledného Adama, my však iba označujeme princíp, ktorý v tomto úseku veľmi jasne predkladá, keď hovorí: „Nie je však najprv to duchovné, ale to prirodzené; a potom to duchovné.“ Doslovné, ktoré Pavol tu označuje ako „prirodzené“, je prvé, a duchovné je posledné. Doslovný Izrael bol prvý a prirodzený, a duchovný Izrael prichádza „potom“.

Doslovný Babylon predchádza duchovnému Babylonu. Ďalším dôležitým bodom, ktorý je zdôraznený v Pavlových spisoch, je okamih v dejinách, keď sa má uplatniť prechod od doslovného k duchovnému. Je to časové obdobie kríža, v ktorom je určená prorocká zmena od doslovného k duchovnému.

Lebo všetci ste synmi Božími skrze vieru v Krista Ježiša. Lebo všetci, ktorí ste boli pokrstení v Krista, Krista ste si obliekli. Niet už ani Žida, ani Gréka; niet otroka ani slobodného; niet muža ani ženy, lebo vy všetci ste jedno v Kristovi Ježišovi. A ak ste Kristovi, potom ste Abrahámovým potomstvom a dedičmi podľa zasl'úbenia. Galat'anom 3:26–29.

Nezáleží na tom, aké by mohlo byť vaše prvorodenstvo; ak a keď prijmete Krista, vtedy sa stávate semenom Abraháma. Nie ste doslovný Izrael; ste duchovný Izrael. Prechod od doslovného k duchovnému bol kríž. Pavol rozdeľuje ľudstvo na dve triedy. Každá trieda má svoju vlastnú zmluvu, každá je potomkom Abraháma. Každá má mesto, ktoré predstavuje jej rodinu a zmluvu. Každý je buď synom doslovného Adama, alebo duchovného Adama.

Lebo je napísané, že Abrahám mal dvoch synov, jedného od služobnice, druhého od slobodnej. Ale ten, ktorý bol zo služobnice, narodil sa podľa tela; ten však, ktorý bol zo slobodnej, skrze

zasľúbenie. To má alegorický význam, lebo toto sú dve zmluvy: jedna z vrchu Sinaj, ktorá rodí do otroctva, a to je Hagar. Lebo táto Hagar je vrch Sinaj v Arábii a zodpovedá terajšiemu Jeruzalemu, lebo je v otroctve so svojimi deťmi. Ale Jeruzalem, ktorý je hore, je slobodný, a ten je matkou nás všetkých. Lebo je napísané: Raduj sa, neplodná, ktorá nerodíš; prepukni v jasot a zvolaj, ty, ktorá nepoznáš pôrodné bolesti; lebo opustená má omnoho viac detí ako tá, ktorá má muža. A my, bratia, sme ako Izák deťmi zasľúbenia. Ale ako vtedy ten, ktorý sa narodil podľa tela, prenasledoval toho, ktorý sa narodil podľa Ducha, tak je to aj teraz. Avšak čo hovorí Písmo? Vyžeň služobnicu a jej syna, lebo syn služobnice nebude dedičom so synom slobodnej. A tak teda, bratia, nie sme deťmi služobnice, ale slobodnej. Galaťanom 4:22–30.

V časovom období kríža sa staroveké doslovné veci stali symbolmi novodobých duchovných skutočností. Apoštol Pavol objasnil tieto zásadné prorocké pravdy, ktoré umožnili Williamovi Millerovi ustanoviť rámec dvoch pustošiacich mocností, na ktorom založil všetky svoje prorocké závery. To isté dielo, ktoré vykonal apoštol Pavol, identifikuje tri pustošiace mocnosti, ktoré tvoria rámec všetkých prorockých záverov Future for America.

Rámec Millerovho chápania vzrastu poznania, predstavovaného videním rieky Ulai v siedmej, ôsmej a deviatej kapitole, bol založený na jeho objave, že „každodenná obeť“ v knihe Daniel predstavovala pohanský Rím. Tento objav učinil v Pavlovom druhom liste Tesaloničanom. Toto chápanie je základnou pravdou stotožnenou s prorockou „lžou“, ktorá spôsobuje, že na adventistov siedmeho dňa v posledných dňoch prichádza silný blud.

V ďalšom článku budeme pokračovať v našom skúmaní nárastu poznania, znázorneného videním rieky Ulai, tým, že sa budeme zaoberať tým, čo Miller rozpoznal v Pavlovom liste.

„Ten, ktorý vidí pod povrch, ktorý číta srdcia všetkých ľudí, hovorí o tých, ktorí mali veľké svetlo: ‚Nie sú zarmútení ani užasnúť nad svojím mravným a duchovným stavom.‘ Áno, zvolili si vlastné cesty a ich duša má záľubu vo svojich ohavnostiach. ‚Aj ja si vyvolím ich poblúdenia a uvediem na nich to, čoho sa boja; pretože keď som volal, nikto neodpovedal; keď som hovoril, nepočúvali, ale páchali zlo pred mojimi očami a vyvolili si to, v čom som nemal záľubu.‘ ‚Boh im pošle mocné pôsobenie bludu, aby uverili lži,‘ pretože ‚neprijali lásku pravdy, aby boli spasení,‘ ‚ale mali záľubu v nepravosti.‘ Izaiáš 66:3, 4; 2 Tesaloničanom 2:11, 10, 12.

„Nebeský Učiteľ sa opýtal: ‚Aký silnejší blud môže oklamať myseľ než predstieranie, že staviate na správnom základe a že Boh prijíma vaše skutky, kým v skutočnosti mnohé veci uskutočňujete podľa svetskej politiky a hrešíte proti Jehovovi? Ach, je to veľký klam, podmanivý blud, ktorý sa zmocňuje mysli, keď ľudia, ktorí kedysi poznali pravdu, zamieňajú formu zbožnosti za jej ducha a moc; keď sa domnievajú, že sú bohatí, zbohatli a nič nepotrebujú, zatiaľ čo v skutočnosti potrebujú všetko.‘“ Testimonies, zväzok 8, 249, 250.